

La unilateralitat és una forma de diàleg fonamental

written by Llorenç Prats | 28 d'octubre de 2021

La “taula de diàleg”, per ara, no permet explicar què és i com fer la independència de Catalunya. Si ERC i JxCat són sincers, aquesta eina no permet afrontar el repte de com escalar el conflicte polític, quan és possible guanyar espais propis gradualment. La nit del primer d'octubre de 2017 hom no va saber què fer ni què dir. El poble va parlar clar però els polítics no van preveure cap reacció. Després d'una resposta tan majoritària i sòlida per part dels catalans, de tots els catalans, encara l'esperem.

Ara, el lema “Autodeterminació i amnistia” zona caduc i tronat. L'autodeterminació s'ha exercit amb èxit i de l'amnistia, després de l'experiència del 1977, millor no parlar-ne. Hom espera que es parli, en tot cas, de fer efectiva la independència, de la secessió pacífica, social i democràtica, dels catalans.

Per fer-ho, en un escenari de calma, en què les escomeses repressives no faltaran, i seran l'agitació mediàtica que se secundarà si es vol aturar la independència de Catalunya. O es manté la mateixa dinàmica dels darrers quatre anys en què no s'ha parlat de què és i com fer la independència de Catalunya. O es pot partir de com en un estat de dret espanyol i dins de la Unió Europea hom pot, sense parar, exercir les potestats nacionals que ens són pròpies i que és possible implementar de forma creixent fins a exercir la plena sobirania.

Criticar i desprestigiar l'Estat espanyol és criticar i desprestigiar també l'autonomia política catalana, ja que és una expressió de l'Estat espanyol autonòmic regulat en la Constitució. És una via victimista que només serveix per accentuar el discurs de la por i fer valer la màxima, dirigida

als catalans, de què “la nostra força és la vostra por”, en forma d’amenaques verbals, moviments d’efectius i similars.

En la situació actual, tanmateix, l’únic pla polític que hi ha vigent per fer la independència deguda es diu “taula de diàleg” entre les majories polítiques que conformen els governs català i espanyol. És un progrés molt important però que s’intueix com un carreró sense sortida per la impossibilitat intrínseca d’una reforma constitucional de gran profunditat. I és que la democràcia espanyola sorgeix sota la direcció de l’Espanya feixista que va guanyar la guerra civil del 1936-39 i va quedar indemne amb la llei d’amnistia del 1977.

Per tant, més enllà d’observar amb curiositat què en pot sortir de la “taula de diàleg”, el camí dels catalans, d’acord amb el mandat democràtic sorgit del referèndum d’autodeterminació, és parlar i estudiar com fer la independència al menor cost possible. És un exercici legítim i necessari i que molts catalans, fan pel seu compte, en petits grups o des de les grans entitats civils.

Si els partits polítics actuals no volen fer efectiva la independència, activar la declaració unilateral d’independència, és que no en tenen cap necessitat, tant per raons electorals com internes de les seves organitzacions. La població catalana, davant aquest escenari, pot frustrar-se pensant que els han enganyat o romandre resilient buscant o construint noves alternatives, dins o fora d’aquestes formacions que ara tenen representació al Parlament, seu única de la sobirania nacional. Vist així, res és tan greu ni res, tan urgent.

Cap nou referèndum pactat amb l’Estat espanyol serà un referèndum d’autodeterminació perquè la Constitució no ho permet, tot i que és la garant dels drets i llibertats fonamentals que gaudim com a ciutadans. Aigualir la validesa del referèndum del 2017 és impossible: es va anunciar

vinculant i va mobilitzar la nació.